

Малкитѣ човѣчета били добри; оставили момиченцето да спи, а едно отъ тѣхъ си легнало на земята.

На сутринта, като се събудили всички, Снѣжинка имъ разказала всичко за себе си, за лошата царица и какъ искала тя да я убие.

Човѣчетата я задържали при себе си, а тя имъ шетала, като малка и умна кжщница.

Веднажъ царицата пакъ попитала огледалото, хубава ли е, — а то ѝ отговорило: „хубава си царице, но Снѣжинка, която сега е при седемтѣхъ малки човѣчета въ гората е много по-хубава отъ тебе“.

Като чула това царицата, много се ядосала. Прѣоблѣкла се въ стара баба и отишла въ гората. Много се лутала тя, до като намѣри кжщичката на човѣчетата. Снѣжинка не я познала. „Купете си нѣщичко, поканила я царицата, „ще ви го дамъ евтино“.

Снѣжинка си харесала едно поясче, а злата царица сама я опасала, но толкова силно я стѣгнала, щото момиченцето паднало като мъртво.

Вечерта когато човѣчетата се върнали отъ планинитѣ, намѣрили Снѣжинка паднала на земята полумъртва. Веднага ѝ развързали пояса и тя оживѣла. Когато имъ